

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa L. C., D. C.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2022 r.,

na skutek skargi powódki L.C. o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

**1) odrzuca skargę;**

**2) oddala wniosek adw. Ł. B. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu skargowym.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Rejonowego w B., którym oddalono powództwo L. C. i D. C. przeciwko Gminie C. o zapłatę.

Powódka L. C. wniosła skargę na podstawie art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c., w której domagała się stwierdzenia niezgodności z prawem tego prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w

sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Stosownie do art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (pkt 6). Skarga niespełniająca któregokolwiek z tych wymogów dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.), co skutkuje jej odrzuceniem (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, niepubl., z 30 listopada 2020 r., I CNP 13/19, niepubl., z 11 grudnia 2020 r., IV CNP 11/20, niepubl.).

W uzasadnieniu skargi, w części dotyczącej uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego wyroku, ograniczono się do zawnioskowania dowodów z dokumentów (w postaci m.in. akt spraw zakończonych przed sądami obu instancji, postanowienia sądu o ustanowieniu kuratora dla częściowo ubezwłasnowolnionej powódki oraz zaświadczeń o stanie zdrowia, sytuacji socjalnej i bytowej powódki) na okoliczność bezprawności działania pozwanej w wykonywaniu obowiązków ustawowych względem powódki i jej syna, adekwatnego związku przyczynowego między tym działaniem a szkodą zaistniałą w stanie psychicznym powódki oraz wyrządzoną jej krzywdą. Zdaniem skarżącej, na skutek niezgodnego z prawem wyroku skarżąca i jej syn zostali pozbawieni należnego im zadośćuczynienia w kwocie 30 000 zł.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że przesłankę z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. można uznać za spełnioną dopiero wówczas, gdy z przedstawionego przez skarżącego wywodu wynika, że szkoda z dużym

prawdopodobieństwem wystąpiła, co z reguły wymaga odwołania się do jej rodzaju, czasu powstania oraz związku przyczynowego między szkodą a wydaniem kwestionowanego orzeczenia. Przy tym, uprawdopodobnienie szkody wymaga również przedstawienia chociażby częściowych dowodów lub ich surogatów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 października 2020 r., III CNP 4/20, niepubl., z 5 sierpnia 2015 r., V CNP 1/15, niepubl., z 28 października 2011 r., III CNP 22/11, niepubl.).

Nieuwzględnienie powództwa i ostateczne przegranie sprawy przez stronę powodową nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości określonego w pozwie żądania lub ją przekraczały. Gdyby powołanie się na oddalenie powództwa bądź apelacji od wyroku oddalającego powództwo miało być wystarczające do spełnienia tego wymagania, jego wprowadzenie przez ustawodawcę traciłoby sens. W orzecznictwie wyjaśniono, że przewidziane w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione wtedy, kiedy skarżący wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające powstanie szkody wskutek jego wydania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11, z 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl., z 26 kwietnia 2021 r., II CNP 16/20, niepubl.). W ocenianej skardze brak jest takiego wyводу.

W ocenianej skardze brak jest takiego wyводу. Natomiast zgłoszone przez skarżącą wnioski dowodowe nie zmierzają do wykazania powołanych w skardze okoliczności, a wyłącznie mają służyć zobrazowaniu jej stanu zdrowia, sytuacji socjalnej i bytowej.

Z tych przyczyn skarga podlegała odrzuceniu, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 zdanie drugie, art. 391 § 1, art. 398<sup>21</sup> i art. 424<sup>12</sup> k.p.c.

Wniosek pełnomocnika skarżącej o przyznanie na jego rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu podlegał oddaleniu, ponieważ w orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że odrzucenie skargi z powodu jej braków konstrukcyjnych nie uzasadnia przyznania od Skarbu Państwa ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi skarżącego wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną mu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2021 r., II CNP 16/20 i z 21 czerwca 2012 r., IV CNP 17/12, niepubl.).